

det være forklarligt, at jeg i det Mindste for mit Vedkommende ikke paa dette Stadium af Forhandlingerne og i alt Fald, som Spørgsmaalet nu i det Hele foreligger, har fundet mig foranlediget til at gjenoptage et Forslag om, at Farveparagrafen gaar ud. Naar den ærede Minister roste sig af eller — hvorledes jeg nu skal udtrykke det — glædede sig over, at man havde opnaaet ved Farveparagrafen, at Smaafolk ikke bleve narrede, men kunde se, hvad de kjøbte, og fik Margarine for billig Pris, maa jeg sige, at jeg har ikke mærket det Mindste til, at Smaafolk have sat nogensohmelt Pris paa denne Farveparagraf. Hvad jeg har hørt bemærke, er affurat det Modsatte, ligesom det ogsaa kan erindres, at der indkom Adresser her til Thinget bedækkede med mange Tusinder af Underkrifter netop fra Arbeidere og lige-stillede Klasser af Samfundet, som frabad sig en saadan Bestemmelse, som vi have faaet med Hensyn til Farvningen. Der er jo heller ikke noget andet Land, der er gaaet til at indføre en lignende Paragraf eller i det Hele nogen Bestemmelse om Farvningen, og naar vi ere gaaede dertil og gaaede dertil paa en saadan Maade, at det maa erkjendes, hvad der blandt Andet fremgaar af Margarineinspektørernes Indberetninger, at den faktisk er uudsørlig, at de Farveskalaer, vi have vedtaget ved et Kompromis, slet ikke lade sig bruge i Praxis, at Farverne ere saa forskjelligt i de enkelte Exemplarer, at hvad der er Nr. 7 paa det ene, og Nr. 9 paa det andet, kan jeg ikke vide, hvorledes Noget skulde forestille sig, at man i noget andet Land skulde gaa til Foranstaltninger, som vi have forsøgt, men som hos os have viist sig at være ubrugelige. Jeg ser derfor ikke rettere, end at naar de 5 Mar ere gaaede, i hvilke det vel bliver vedtaget, at Loven skal gjælde, maa man komme til at gaa bort fra disse Farvebestemmelser, især hvis det maatte vise sig, at der bliver en Trang til at udføre Margarine her fra Landet, at det vil være til Fordel for Landbruget, at man kan udføre Margarine i en saadan Stikelse, at man kan sælge det til andre Lande, thi som bekendt virker jo nu Farveparagrafen aldeles som et Udsørfelsesforbud. Nei, naar disse Farvebestemmelser blive indførte, tror jeg, at man handler oprigtigere, naar man siger, at det er for saa meget som muligt at opnaa en Modvirkning af Forbruget af Margarine at standse Forbruget af Margarine saa meget, som man nu paa den Maade kunde opnaa det, men man skal ikke tale om, at man gjorde det til Fordel for Smaafolk og af filantropiske Hensyn, thi det tror jeg ikke var Tilfældet. Saa sætter jeg langt større Pris paa det

Standpunkt, som min ærede Sidemand til højre (H. Hansen) har udviklet i Betænkningen, og som gaar ud paa at sige: Jeg anser Margarineproduktionen for skadelig for Landet, og jeg vil modvirke den og fortrædige den paa enhver Maade, jeg kan. Det er et Standpunkt, som jeg ikke deler, men jeg paastjønner, at det bliver sagt aabent, hvad der er ment. Det er jo ingen Hemmelighed, at den hele Agitation, som reistes i Margarine-spørgsmaalet, havde en politisk Baggrund, at man ved Siden af det saglige ogsaa havde et politisk Formaal for Dø. Det er altid farligt at sætte Videnstaberne i Bevægelse, og jeg tror, at saadan som Sagen har udviklet sig, har Margarine, som nu forbruges i stedse stigende Omfang af de smørproducerende danske Landbrugere, viist sig at være en Støtte for dem, i Stedet for, at det skulde skade dem, idet de selv have kunnet benytte dette Produkt og sælge deres bedre og værdifuldere Produkt til Udlandet gennem Andelsmeierierne og derved have en Avance, som de ellers ikke kunde have. Naar dette er Tilfældet — og jeg tror ikke, det kan bestrides — saa staaer det for mig ogsaa saaledes, som det er gjort gjældende ogsaa fra anden Side og fra den ærede Ordførers Side, at saa kan man ikke vide, om ikke det Tidspunkt kan komme, da Landmanden maa søge denne Vej, saasnart England bliver saa overfyldt med Smør, at de ikke mere kunne faae tilstrækkelig gode Priser for deres Smør i dette Land, til hvilket det jo hovedsagelig sælges. Men jeg vil komme tilbage til, at det er farligt at sætte Videnstaberne i Bevægelse, og jeg tror, at det, man opnaaede derved, det var saa langt fra det politiske Formaal, man tilsigtede, at man tvertimod ikke opnaaede nogle af de Fordele, man tilsigtede, men tvertimod fik alle de Skader og al den Ulempe og alle de Misligheder, som følger af at sætte Videnstaberne i Bevægelse. Dem fik man, og dem beholdt man, men det Formaal, man tilsigtede, det opnaaede man ikke. Det havde været mig ganske overordentlig kjært, om man nu hos os ved denne Leilighed, ligesom man allerede er kommen det i andre Lande, var kommen til No i dette Margarine-spørgsmaal; men selv om man staaer saaledes, at man paastaar, at denne extraordinære Forbudsbestemmelse, som vi have i Modsetning til alle andre Lande, som ikke have villet indføre noget i denne Retning, skulde være af filantropisk Bestaaffenhed, tror jeg ikke, man kommer til No i dette Spørgsmaal, og derfor er jeg med til at foreslaa, at den Lov, vi nu ere ved at vedtage, kun skal gjælde paa Tid, i 5 Mar.